

Ernest Udina

«Cap decisió estrictament obligatòria», va fer dir Mitterrand al seu portaveu en acabar la cimera de Tòquio. El mateix president francès, però, reconeixia que ha estat la cimera més unitària de les dotze celebrades fins ara, des de la de Rambouillet el 1975. «Ha estat un gran èxit per a tots», ha proclamat Reagan, reconeixent així que la cimera de Tòquio ha estat, sobretot, el triomf dels Estats Units.

La immediatesa de dos grans problemes mundials, el terrorisme i l'accident nuclear de Txernivtsi, han facilitat un acord global, tot i que aquest es manté en el terreny dels principis, sense aterrar en punts concrets. L'acord, però, més destacable és precisament l'econòmic, per la unitat que suposa l'enfrontament conjunt a problemes que afecten tots els països desenvolupats, el consens entorn del deute extern i especialment l'obertura demostrada cap al procés de reforma del sistema monetari internacional.

L'acord econòmic de la cimera mostra palesament la internacionalització de l'economia. S'ha comprovat també ara, a Tòquio, amb una posició de l'administració Reagan que, tot i voler continuar la domina-

La cimera de Tòquio: resultats i temors

Potser la cimera de Tòquio només ha estat la victòria dels Estats Units. La nova cimera italiana del 87 en donarà la resposta.

Mentrestant, com sempre, el tercer món n'ha quedat al marge.

ció, atura el tradicional aïllacionisme per arribar a acords concrets en properes reunions dels ministres de finances dels set grans països. El problema és, però, que s'haurà de veure en la pràctica si els acords econòmics de Tòquio no resten paper mullat: la guerra comercial entre Estats Units i la CEE serà un bon test proper.

Si en el terreny econòmic es pot parlar de l'obertura d'un clima unitari inexistent fins ara, en aquest mateix terreny roman una gran incògnita: les al·lusions al tercer món i al nou ordre econòmic mundial heretat de la conferència Nord-Sud a inicis dels 70, han estat ben escasses, tot i la línia de comprensió empresa envers el deute etern dels països subdesenvolupats. En aquest sentit, la cimera ha mostrat de nou els perills

que l'aliança dels països forts no repercuteixi seriosament envers els països febles.

L'acord polític més sorprenent de la cimera ha estat el de l'antiterrorisme. De nou, els països europeus s'han comportat davant Reagan com disformes verbalment però acceptant que el gran aliat els faci el joc brut contra el terrorisme. Els set han volgut donar la imatge d'unitat davant un problema que els afecta seriosament. Que els set hagin pres consciència de la necessitat d'una estratègia conjunta contra el terrorisme és un pas important si té conseqüències pràctiques, però sempre que aquestes no suposin que els Estats Units actuïn unilateralment i forcin els seus aliats a acceptar les seves posicions.

El tercer gran acord de Tòquio ha estat la qüestió nuclear arran de l'accident de Txernivtsi, que ha permès els dirigents occidentals una dura crítica contra la secreta manera d'actuar de la Unió Soviètica, que ha quedat en evidència —malgrat les propostes de canvi de Gorbatxev—, davant els altres països, per la manca de transparència en un problema que afecta una part de l'Europa.

Caldrà ara esperar la nova cimera italiana de 1987 per passar balanç concret a les actituds unitàries de Tòquio. Mirant més a la llarga la poca sensibilitat mostrada davant el tercer món, pesa com la gran incògnita per a saber si aquestes cimeres esdevindran finalment un gueto o aniran evolucionant com un fòrum d'ample diàleg. □

CAFÉ

LISBOA

- Aigua de València
- Gelats

Cavallers, 35
VALÈNCIA

